

גמ"ר 7092/02 - מדינת ישראל נגד ציון מתתיהו

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

23 ביולי 2017

גמ"ר 15-02-7092 מדינת ישראל נ' מתתיהו

לפני כבוד השופט דורות בונדה
המאשימה מדינת ישראל

נגד
הנאשם ציון מתתיהו

גמר דין

הקדמת מילין:

תאונת דרכים קשה בה מצאה את מותה המנוחה ***** ז"ל, עת הנאשם נסע לאחר מכן המשאית לפינוי אשפה ופגע בה.

המנוחה איבדה את חייה ברגע אחד.

באוטו רגע ממש נהפכו גם חייו של הנאשם על פיהם.

נאשם זה מכיר מקרוב את תחנות האובדן הקשה. בהיותו בן 17 בלבד איבד את אחיו בן ה- 15 בתאונת דרכים קטלנית.

גם אחיניה של אמו נהרג בתאונת דרכים קטלנית.

בעת ניהול תיק זה ביתו הקטינה של הנאשם נפגעה בתאונת דרכים תוך שנגרמו לה שברים בגופה והוא נזקקה לשני ניתוחים.

תאונות הדרכים פוגעות בכל חלקה טוביה, זהו נגע בו יש להיאבק. נגע זה למרב הצער הביא למותה של המנוחה וכן הביא קודם לכן לטרגדיות קשה במשפחה הנאשם. כתע הנאשם עצמו עומד במרכזו של הטרגדיה לה הוא עצמו גرم.

טרגדיה זו היא טרגדיה כפולה. טרגדיה למנוחה וטרגדיה לנאשם ולמשפחה.

אין להשוות בין טרגדיה אחת לרעותה. בקטל בכבישי הארץ המדמים אין "מנצחים". המחר קשה מנשוא לכלם.

בעקבות התאונת אוביחנו אצל הנאשם סימנים אופייניים לנפגעי טראומה כשהוא מטופל נפשית.

הטלטלה אותה עבר הנאשם בעקבות התאונת הטריפה כתעת אל אירופי העבר אשר פקדו את הנאשם ומשפחתו. שוב הוצפו קשיים מן העבר. שוב התמודדות עם מראות קשים מנשוא, הפעם של המנוחה.

עמוד 1

הנאשם בדבריו לעונש סיפר כי מראות התאונה לה גرم - לא נתנים לו מנוח. חייו נחרשו.

ובן כי את המנוח אין להшиб. עונש חמור ככל שהוא לא ישיב אותה אל עולם החיים.

מנגד, העונש אשר יגזר על הנאשם בעת יש בו כדי לחרוץ גורלות. את גורלו שלו, של ילדיו, של רעייתו, של משפחתו.

הנאשם אשר התייצב לכל הדינונים יחד עם משפחתו, אחז בקביעות את ראשו בשתי ידיו. ראשו היה שמוט כלפי מטה שעوت ארוכות. הוא לא היישר מבט.

מלאכת גזירת העונש אינה קלה.

AIROUHT HATAONAHA:

כתב האישום בעניינו של הנאשם תוקן במסגרת הסדר טיעון אליו הגיעו הצדדים לאחר שהסתימה שמייעת פרשת התביעה.

כעולה מכתב האישום המתוקן, הנאשם נהג במשאית לפינוי אשפה ביום 04.12.2014.

בשעה 10:10 או בסמוך לכך, עצר הנאשם את המשאית מול רח' סאלק 14 ברמת-גן לצורך איסוף אשפה מהמקום. באותו עת ירדה המנוחה לכਬיש, בדרך שאינה ידועה למשאית במדוק, בין בדרך הליכה ובין לאחר שمعدה זאת בסמוך לחלקה האחורי של המשאית.

הנאשם הסיע את המשאית לאחר, שלא לצורך, בחוסר זהירות ונגד כיוון התנועה בנתיב נסיעתו.

במהלך הנסיעה לאחר פגע הנאשם במנוחה, לא שם לב לפגעה והמשיך לנסוע עד שחדל לעשות כן לשמע עזקות עובי או רוח, שחו במתරחש.

כתוצאה מן התאונה נגרמה למנוחה פציעה רב מערכתית ודום לב ומותה נקבע במקום.

התאונה וכן מות המנוחה נגרמו כתוצאה מרשלנותו של הנאשם אשר נסע לאחרו שלא לצורך, בrelsנות ובחוסר זהירות מבלי שנעזר במקוון שימוש בחלוקת האחורי של המשאית כדי למנוע סיכון או פגעה.

במשאית בה נסע הנאשם הותקנו מראות צד חיצונית, מצד הימני ומצד השמאלי ובחלקה העליון של המשאית הותקנה מצלמת וידאו אשר מתעדת את הנעשה בחלוקת האחורי ומשדרת למסך טלוויזיה הממוקם על גבי לוח המחוונים ופונה למושבו של הנהג באמצעות המראות.

מצולמה זו יכול היה הנאשם לבדוק במנוחה ללא מגבלות שדה ראייה - אילו המנוחה הגיעו מצד המשאית לכיוון חלקה האחורי או - אילו המנוחה עמדה מאחור המשאית.

הנאשם לא הבחן במנוחה בשום שלב ע過ר לתאונה. גם שכאמור יכול היה להבחן בה בין באמצעות המצלמה והמ מסך (אילו עמדה מאחור המשאית) ובין באמצעות המראות (אילו הגיעו מצד המשאית).

במעשיו אלה גרם ברשנות למות המנוחה.

גדרי הסדר הטיעון:

הודיהו הנאשם נעשתה לאחר סיום פרשת התביעה ושמיית כלל ראיות התביעה ולאחר תיקון כתב האישום באורח משמעותי, תיקון אשר הבשיל ויצא אל הפועל לאחר חקירת בוחן התנוועה ולאור כשלים אשר נתגלו בראיות המאשימה. בהתאם להסדר (ראו סעיף 7א להסדר), הנאשם רשאי לטען כי המנוחה הגיע מצד' המשאית, נפלה בסמוך לחلك האחורי, אל מתחת לגלאל האחורי ואז המשאית נסעה לאחר ועלתה עליה, כשהתביעה תסתפק בהודיה זו ולא תעתר להבאת ראיות לסתורו.

עוד בהתאם להסדר, רשאית הייתה ההגנה לעתור לקבלת תסקير שירות המבחן ללא התנגדות המאשימה.

אשר לעונש - לא התגבשה הסכמה בין הצדדים ואולם התביעה הגביבה עצמה לעונש מאסר לתקופה בת 11 חודשים, מאסר על תנאי, פסילה, פיצוי וקנס; בעוד ההגנה הייתה רשאית לטען בהתאם להבנתה.

תסקיר שירות המבחן:

הנאשם הופנה אל שירות המבחן למבוגרים ביום 23.01.2017 הוגש בעניינו תסקיר מפורט.

מפתח צנעת הפרט יובאו אך עיקרי התסקיר והמלצותיו.

שירות המבחן עמד בתסקיר על נסיבותיו האישיות של הנאשם אשר משחר נعروו התמודד עם אובדן אחוי בתאונת דרכים קטלנית, תאונה אשר הייתה אירוע קיצוני ומכוון בחיו ובחיי משפחתו, הוא נשר מלימודיו, התמודד עם מצוקות نفسיות וסתיע בגורמי הרווחה, אשר הביאו לשילובו בגיל 19 בעבודה בעיריה בה הוא עובד במשך שני העשורים האחרונים ובה גם עבד במועד התאונה.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם מחזיק בעמדות ברורות לעניין שמירת החוק ומתנהל באופן ראוי, מתוך הכרה וחיבור לאחריות הנדרשת ממנו כנהג עיריה, כשairoע התאונה מהווע אירוע חריג בחיו.

שירות המבחן התייחס לתחשויותיו של הנאשם בעקבות אירוע התאונה, תחשות שהחזירו אותו אל אירוע העבר. הנאשם פונה לבית החולים מאירוע התאונה לאחר שנתקף חרדה.

מאז קרות התאונה, תפקודו המשפטי והאישי של הנאשם ירד והוא חווה "התפרקות" בכל מישורי החיים, תוך כעס ויסורים עצומים.

הנאשם הסתייע במפגשי טיפול וכן בקבוצה טיפולית ייחודית המתקיימת בשירות המבחן למושעים בجرائم מוות ברשנות.

שירות המבחן התרשם כי מעורבות הנאשם בתאונת הדרכים וההילך המשפטי הנלווה לה, הימם בעלי השפעה רגשית קשה המחייבת סיכון להישנות התנהגות בעיתית, כשהשיכון מפני סיבב הנהיגה נמור.

לאור כל אלה וכן בשל נסיבות אישיות נוספת המפורטות בתסקיר, בא שירות המבחן בהמלצתה להטיל על הנאשם צו מבanon למשך שנה וכן להטיל עליו עונש מאסר לתקופה שניית יהיה לרצותה בדרך של עבודות שירות. עוד המליץ שירות המבחן להתחשב במצבו הכלכלי הירוד של הנאשם.

חוות דעת הממונה על עבודות השירות:

ה הנאשם הופנה אל הממונה על עבודות השירות וביום 29.05.2017 הוגשה בעניינו חוות דעת לפיה נמצא הנאשם מתאים לריצוי מאסר בעבודות שירות והומלץ על הצבעתו במרכז יום לקישיש במרכז הרפואי תל-השומר ברמת-גן, במשך חמישה ימים בשבוע, 8.5 שעות יומיות. המועד המומלץ לתחילת ריצוי עבודות השירות הינו 08.08.2017.

טייעונים וראיות המאשימה לעונש:

טייעוני הצדדים לעונש נשמעו לפני ביום 14.06.2017 במסגרת הוגש גילוון הרישום התעבורתי של הנאשם, אשר נוגה משנת 1995 ולחובתו 22 הרשעות קודמות. לנายน אין עבר פלילי ואין מעורבות קודמת בתאונת דרכיהם.

המאשימה בטיעונה לעונש עמדה על הערכים המוגנים בהם פגע הנאשם, במרכז ערך קדושת החיים.

לענין מתחם העונש ההולם טענה, כי מתחם זה נع בין עשרה לארבעה וחמשי מאסר בפועל, זאת בנוסף לפסילה משמעותית לתקופה העולה על עשר שנים.

המאשימה הפנתה לשורה של פסקי דין, מהם ביקשה ללמידה כי העונש ההולם כולל מאסר בפועל זאת לאור התוצאה הקשה והחמורה לה גרם הנאשם.

אשר למקום הנאשם בטור מתחם עונש ההולם, לאור הودאות תוך נטילת אחריות, בהעדר עבר פלילי, לנוכח נסיבות חייו, לנוכח הנזק שנגרם לו באירוע ומנגד לאחר הבאת שיקולים של הרעתה היחיד והרבבים בחשבון, עתירה המאשימה לאימוץ רף העונש לו טעונה במסגרת הסדר הטיעון תוך גזרת 11 וחמשי מאסר בפועל, פסילה בת עשר שנים, פסילה על תנאי ופיקוחו למשפחת המנוחה.

המאשימה הפנתה לפסיקה ובתוכה לע"פ 6755/09 **אלמוג נ' מדינת ישראל**, בו נקבעו כללם מנחים בעת קביעת העונש ההולם בجرائم תאונות דרכים קטלניות בירושלים, כשלעצמה המאשימה יש לקבוע כי הרשותות במקרה דין הינה גבואה, אמן לא גבואה במידה שיוcosa לנאמן טרם תיקון כתוב האישום, אולם, עדין הינה גבואה, זאת בשים לב לכך שה הנאשם לא הבחן במנוחה, גם לאחר שפגע בה ונעצר אף לנוכח משמע זעקותיהם של עובי אורחות, וכן לאור כך כי הנאשם נסע נגד כיוון התנועה.

אשר למועד חוות דעת הממונה ותקיר שירות המבחן, הפנתה המאשימה לפסיקה ממנה עולה כי הימם בגדר המלצות בלבד.

טייעוני וראיות ההגנה לעונש:

ההגנה ערכה את טיעוניה בכתב והשלימה טיעוניה בעל פה בעת הדיון אשר התקיים לפני ביום 14.06.2017.

בטיעוניה התייחסה ההגנה בהרחבה לראיות הטבעה ובכלל זה לחקירות הבוחן ממנה עלתה אפשרות כי יתכן והמנוחה החקיקה או מעדה באופן עצמאי, אף בלי מגע המשאית ורק לאחר מכן נפגעה ונדרשה ע"י המשאית.

לטענת ההגנה, כתוב האישום המתוון משקף רמת רשלנות קלה ביותר, ברף נמוך, שכן, כנולה מהעדויות, הרי שהנאשם נסע לאחר מכן קוצר של מספר מטרים ספורים עד 6 מטרים, במהירות נמוכה מ-6.5 Km\ש, כל זאת כשבמשאית הוותקן זזם שפעל והתריע בחזקה על נסיעה אחוריית והחל לפעול עם שילוב להילוך אחורי ועוד בטרם החלה הנסיעה לאחר מכן.

עוד טענה ההגנה כי גיסו של הנאשם, אשר עבד עמו בעת התאונה והיה אמר לו כוונו, לא עמד במקום בו אמרו היה לכוכנו ואולם הנאשם סבר, אף אם בטעות, כי המכוון, עת שסיין לרכב אחר לנסוע לאחר מכן, התכוון לכוכנו.

לטענת ההגנה, ניתן ללמידה מעדותו של הבוחן כי אף לו עמד המכוון במקום בו אמר היה לכוכן, דהיינו בצד השמאלי של המשאית על מנת להיות בקשר עין עם הנאשם, ספק אם ניתן היה למנוע את התאונה, זאת מושם שהמכoon לא היה יכול להבחן במנוחה לו הגעה מימין. יתרון כי הנאשם אף לא היה מספיק להגביב, גם לו הוזהר בידי המכוון זאת לנוכח זמן התגובה הנדרש, המורכב מזמן תגובה המכוון, זמן תגובה הנהג וזמן תגובה המערכת.

ההגנה הפנתה לתקנה 45 לתקנות התעבורה, אשר אינה מחייבת הסתייעות במכoon וכן לד"נ 22/83 **מדינת ישראל נ' אליהו חדירה**, שם נקבע שלא בכל נסיעה לאחר נדרש להסתיע במכoon ושאלת נחיצותו של המכוון תלויה בנסיבות.

עוד טענה ההגנה כי הנאשם לא עשה כל שימוש בטלפון ואף לא נמצא בדמו חומרים אסורים או מסוכנים.

כן טענה ההגנה כי עדים לבניטים אשר היו במקום התאונה לא נחקרו.

ביחס להתנהלות המנוחה, הפנתה ההגנה להוראות תקנות התעבורה מהן ביקש ללמידה על רשלנותה ובעיקר הדברים מכוונים לתקנה 110(א) לתקנות התעבורה (חיצית אדם כביש לאחר שבודק את מצב התנועה ונוכח שאפשר לחצותו בביטחון) ולתקנה 111 לתקנות התעבורה (אי-ירידת הולך רgel ממדרכה או ממקום אחר באופן פתאומי ומבליל שנתקט בזיהירות מספקת בשעה שרכבת אליו מחרך שאינו מאפשר לנוהג רכב לעצור כדי למנוע תאונה).

המנוחה ירדה אל הכביש עם עגלת קניות ובה שקיות זבל, מבלי לנוקוט באמצעות צהירות מספיקים, שלא מעבר חיציה, בעת שהמשאית נסעה לאחר עברה, למורת שהזזם המתריע פעל היטב, כשההמכוון בו יתכן וمعدה היה מועד להחלה, רטוב מנוזלים ובו שיפוע של הכביש ושל המדריכה אל הכביש וכן הייתה מצויה בו מגראת באבן השפה.

לאור כל אלה, טענה ההגנה כי רשלנותה של המנוחה "גבלה באיבוד הדעת" בעוד רשלנותה של הנאשם הייתה מזערית.

אשר לניהול המשפט ע"י הנאשם, הפנתה ההגנה להוראות סעיף 40 ו"א לחוק העונשין, לפיה אין לזרוף את הכפירה ואת ניהול המשפט על ידו לחובתו וטענה כי בעקבות הניהול ולאחר שמיעת עדויות התביעה, תוקן כתוב האישום לקולא ובעוד כתוב האישום המקורי כל טענה לפיה המנוחה חצתה את הכביש, הרי שבכתב האישום המתוון נוספת נוספה האפשרות

כי המנוחה ירדה אל הכביש תוך שמיטה.

כן הפantha ההגנה לכך, כי הנאשם חסר זמן שיפוטי רב עת הודה ובכך התייתר הצורך בשמיית עדיו ההגנה ובתוכם שני עדים מומחים, כשהנאשם ל淮南 אחירות וכעולה מן התסקיר, ביטה עמדה ערכית ומוסרית כלפי המנוחה.

ביחס לנסיבותו האישיות, הפantha ההגנה לתאונה הטרגית בה נהרג אחיו הצער של הנאשם, במצבו הנפשי של הנאשם, לטיפול רפואי ופסיכולוגי אותו עבר, במצבו הרפואי בעטיו נזקק הנאשם לעבור ניתוח.

בנוסף, הפantha ההגנה לפילוג המשפחה אשר נוצר בנסיבות בהן אותו מכון אשר אמר היה לכוון את הנאשם היה לא פחות מאשר גיסו וחברו הטוב.

ההגנה הציגה אישורים רפואיים ביחס במצבו הרפואי והנפשי של הנאשם וביחס במצב ביתו הקטינה אשר נפגעה בתאונת דרכיהם. כן הוצגו אישורים רפואיים ביחס לרعيיתו של הנאשם וההלים הרפואיים אותם עברה ואשר בשל צנעת הפרט לא יפורטו.

ההגנה הפantha לעברו של הנאשם, הכולל 22 הרשעות קודמות, כולל מסוג ברירת משפט, כשהנאשם מעולם לא היה מעורב בתאונת דרכיהם קלה כבחמורה וכן הפantha להמלצות שירות המבחן.

ביחס למתחם העונש ההולם הגישה הגנה פסיקה מערכאות שונות, מהן ביקשה ללמידה כי מתחם העונש ההולם נע בין מספר חודשי מאסר בפועל אשר יכול וירצוי בעבודות שירות ועד לשנים עשר חודשי מאסר בפועל.

במכלול הנסיבות, בהם לב לרשותו של הנאשם אותה ביקשה להגנה להגדיר כאמור כمزערית, לרשותו התורמת של המנוחה, להודאתו של הנאשם תוך נטילת אחירות ותוך חרטה כנה, לנסיבותו האישיות, לעברו התקין, להיעדר עבר פלילי ולהיעדר מסוכנות, עתרה ההגנה לגזר על הנאשם מאסר בעבודות שירות לתקופה הקצרה ממשה חדשם, תוך פסילת רישיונו לתקופה שלא תעלה על שלוש שנים ולחלופני עתרה לסיוג הפסילה לתקופה העולה על 3 שנים באופן שהנאשם יהיה רשאי לנהוג ברכב מטאטא.

כמו כן, עתרה ההגנה להטיל על הנאשם צו מבחן לתקופה בת שנה, על מנת לאפשר לנאים להשתתף בקבוצה טיפולית לנאים אשר הורשו בجرائم מוות, קבוצה בה נטל הנאשם חלק במהלך שמיית תיק זה.

הנאשם בדבריו לעונש:

הנאשם סיפר כי מאז התאונה חייו נחרסו, "התהפקו" וכך גם ח"י משפחתו. מצבו הכלכלי התדרדר ומצבו הנפשי גם. הנאשם סיפר כי המראות בהם חזה "ישבות לו קשה בראש" וכן סיפר על תחשויותיו הקשות מהמחשבה כי המנוחה "נהרגה מתחת לגלאם" שלו.

הוראות החוק הרלבנטיות ;

בהתאם לסעיף 64 לפקודת התעבורה [נוסח חדש]: **"העובד עבירה לפי סעיף 304 לחוק העונשין, תשל"ג-1977"**,

תוך שימוש ברכב, דיןנו - מאסר שלוש שנים ולא פחות משישה חודשים; אולם רשאי בית המשפט, אם ראה שהנסיבות מצדיקות זאת, שלא לפסק מאסר מינימום כאמור מטעמים שיפרש בפסק הדין".

בהתאם לסעיף 40 לפוקודת התעבורה [נוסח חדש]: "הורשע אדם על עבירה כאמור בסעיף 64 או לפי סעיף 64א, דיןנו - בגין עונש אחר - פסילה מקבל או מהחזקך ראשון נהייה לתקופה שלא תפחית משלוש שנים; אולם רשאי בית המשפט, במקרים מיוחדות שיפרש בפסק הדין, להוראות על פסילה לתקופה קצרה יותר".

מדיניות הענישה הנהוגה:

בע"פ 6755/09 אלמוג נ' מדינת ישראל קבע בית המשפט העליון, כב' השופט נ' הנדל כי: "נדמה שקיימים שלושה כלליים בסוגיות הענישה הרואיה בעבירה של גרים תאונת דרכים קטלנית בירושלים. האחד, ראוי לגזר על הנאשם עונש מאסר בפועל ופסילה מלנהוג לתקופה הולמת, הן בשל עקרון קדושת החיים והן משיקולי הרתעה. השני, בדרך - כלל הנסיבות האישיות של הנאשם בעבירה זו אין בעלות משקל כבעירות אחרות המלוות בכוונה פלילית, הן בשל אופיינו המיעיד של העבירה הנידונה והן בשל ביצועה השכיח גם ע"י אנשים נורמטיביים. השלישי, **אמת המידה הקובעת בעבירה זו היא דרגת הרשלנות**" (הדגשה אינה במקור-ד.ב.).

גם בע"פ 329/14 אנדרי פושינסקי נ' מדינת ישראל, קבע בית המשפט העליון, כי: "במסגרת מדיניות הענישה הרואיה, בעבירה של גרים תאונת דרכים קטלנית בירושלים, נדרש ליתן משקל משמעותי לשמעוותיו לדרגת הרשלנות" אשר מאפיינת את התנהגותו של הנאשם...".

קביעת דרגת הרשלנות של הנאשם:

ה הנאשם הסיע את משאית פינוי האשפה בה נהג לאחר, נגד כיוון התנועה בנطיב נסיעתו ופגע במנוחה. מלחציתיה סבר בוחן התנועה (עת/11 שלמה מזרחי), כי בעת קרות התאונה "**המנוחה הייתה בהליכה איטית או בעמידה**" (ראו עמ' 80 ש' 14-13 לפרטוקול).

הבחן העיד כי בהתאם לאופי הנזקים ולמיומם מסקנתו היה כי "**למעשה המנוחה הייתה או בהליכה איטית או בעכירה בזמן המגע**" (ראו עמ' 62 ש' 31-30 לפרטוקול).

במהלך החקירה הتبירר כי כיוון הח齐יה של המנוחה אינו ידוע למאשינה, כעולה מכתב האישום המתוקן.

בחקירתו ציין הבוחן, כי אם המנוחה חצתה את הכביש מצד ימין לשמאלי הרி שהוא נמצא גלויה לעיני הנאשם **2 שנית** בעוד אם היא חצתה את הכביש מצד שמאל לימין הרי שהוא נמצא גלויה לעין הנאשם **4.4 שנית** (ראו בעמ' 63 ש' 13-18 לפרטוקול).

עוד ציין הבוחן כי הנאשם יכול היה לראות את המנוחה במצלמת הרוורס ובמראות הצד אף ללא מכון אחרוי (ראו עמ' 7

66 ש' 5, עמ' 67 ש' 8 לפרוטוקול).

הבחן העריך כי המרחק בו נסע הנאשם לאחריו היה "בין 5 עד 6 מ' " ובכל מקרה מדובר ב"מטרים ספורים" (ראו עמ' 76 ש' 9, ש' 27 לפרוטוקול).

הבחן אישר, כי המשאית הייתה תקינה וכי "הזמן שמתירוע בפני נסעה לאחר עבד כמו שהוא צריך לעבוד" (עמ' 64 ש' 24 לפרוטוקול) וכי ברגע שהנאשם שילב להילוך אחורי עוד לפני החל בנסעה הזמן פועל (ראו עמ' 64 ש' 31 לפרוטוקול).

בתחילת, הבחן שלל כל אפשרות כי המנוחה החיליקה בלי שום מגע ואף לא בוחן אפשרות מעין זו בעת הגעתו למסקנות אליו הגיע בדו"ח.

רק במהלך חקירתו הנגדית השיב לראשונה, כי "האפשרות שנטענה כתע כי המנוחה החיליקה בלי מגע עם המשאית, היא יכולה להיות" ובהמשך "יכול להיות שהמנוחה נפלה, החיליקה או מעודה, אך שנוצר מצב שנCONDת המגע הראשונית היא עם הגלגלים ולא כפי שהנחתתי קודם בדו"ח הבחן, כי בהכרח היה מגע בין גוף המנוחה לבין המשאית בהיותה עומדת. ככלומר, אני מבקש לציין כי יתכן מצב בו המנוחה מעודה או נפלה, לפני התאונה, ולאחר מכן נדרסה. מדובר היה באישה בת 89". (ראו עמ' 83 ש' 29-21 לפרוטוקול).

שנייה מהותי זה בתרחיש האפשרי של קרות התאונה משליך על דרגת הרשלנות של הנאשם.

עוד קודם להתרחשות זו ו בשלב שהבחן עוד הניח כי המנוחה חצתה את הכביש, העיד כי לו היא חצתה את הכביש מצד ימין לשמאל, הרי שהיא גלויה לעיני הנאשם 2 שניות בלבד!

עתה - קיימת כאמור אפשרות כי המנוחה בכלל מעודה באופן עצמאי עוד טרם התרחשות התאונה ובטרם נסע הנאשם לאחריו, כשמעידתה לא התרחשxa כתוצאה ממשג עמו המשאית.

לא הוצגו לפני נתונים ביחס בזמן ומשך חשיפת המנוחה לעיני הנאשם במקרה בו היה לא היה במצב עמידה אלא במצב שכיבה טרם הפגיעה.

הבחן העיד, כי גם לו היה נמצא מקום אחריו הרי שמלילא היה חולף פרק זמן מסוים מהרגע שהמקום היה קולט את הסכנה ועד שהיא מדווחה עליה לנאשם בצורה צוז או אחרת, וכן היה חולף גם זמן תגובה הנאשם עצמו וזמן תגובה מערכת (ראו עמ' 95 ש' 9-1 לפרוטוקול).

הבחן טען כי בכל מקרה ובאמצעים שעמדו לרשות הנאשם היה עליו לבדוק במנוחה גם לו מעודה, וגם ללא מעודה.

נדמה כי לא יכול להיות חולק, כי רשותו של הנאשם הייתה רבה יותר לו נסע הנאשם לאחר ולא הבחן במנוחה בהיותה עומדת או צועדת מאחריו המשאית, פגע בה, המשיך וגרם לנפילתה ואז המשיך ודרס אותה.

כן, גם לא ימצא חולק כי מקום בו המנוחה מעודה קודם לכן באופן עצמאי ורק אז נדרסה עת נסע הנאשם לאחר מבלי שהיה זה הנאשם אשר גרם לנפילתה, הרי שהרשות שניתן ליחס לנאים פחותה יותר, זאת בהתחשב בנסיבות המנוחה בה נסע לאחר עת הזמן האחורי فعل עוד טרם החלה הנסיעה, את טווח הזמן הקצר של שניות ספורות בהם המנוחה הייתה לכארה יכולה להיות גלויה לעניינו של הנאשם, את בולטותה ואת נראותה במצב שכבה אל מול מצב עמידה, שכן זה ברור האם לו היה מבחין הנאשם במנוחה בעת מעידתה או בסמוך לכך, הייתה התוצאה שונה זאת בשים לב לפרמטרים נוספים יש לשקל כאמור ובתוכם זמן התגובה הנדרש וזמן המערכת.

יש לזכור עם זאת, כי הנאשם בחר ליטול אחריות ולהודיע בעבודות כתוב האישום המתוקן ולפיכך אינו נדרש לשאלת אם מדובר היה בתאונת מנעמת אם לאו, או אם היה יכולה התוצאה להיות כאמור אחרת.

יש גם לשקל את התנהלות המנוחה אשר כולה מחלוקת הבוחן "**אין מחלוקת שהיא חצתה שלא בעבר ח齐ה. אין מחלוקת לפי הסעיפים שהזמינים פעיל. אין מחלוקת שהיא חצתה במקום שלא צריך לחצות אולי בין הרכבים שלא בעבר ח齊ה, אין מחלוקת שהנוג נסע לאחר זה דברים ידועים מהתחלה זה היה ככה**" (עמ' 81 ש' 25-27 לפירוטוקול).

ההגנה טענה כי קיימת אפשרות כי המנוח החיליקה בעת שבקשה לזרוק שקיות זבל שהוא בעגלה שהביאה עימה ישירות אל חלקה האחורי של משאית פניו האשפה וכן החיליקה. אפשרות זו מסתברת מחומר הראיות ואין לשול קיומה.

נכון הוא כי הנאשם נסע לאחר כנגד כיוון התנועה, אך יש לזכור, כי תקנה 45 לתקנות התעבורה הדנה בהסתע רכב לאחר מכן קובעת מהם אותם **"אמצעים דרושים"** כדי למנוע סיכון או פגעה בנסיעה לאחר, כשהמבחן לא מצא נכון לקבוע כי בכל נסיעה לאחר יש להסתיע במכoon חיצוני, אך גם לא כשמדבר ברכב ציבורי כדוגמת רכב הסעות או רכב לפניו אשפה או אוטובוס.

בד"ג 22/83 מדינת ישראל נ' אליהו בן עובדיה חדירה,ណון עניינו של נהג אוטובוס אשר נסע לאחר ללא מכון וدرس למאות קטינה בת 6. שופטי הרכב היו חלקים בדעתם בעניין רשותו של הנהג אך היו תמימי דעים כי לא בכל נסיעה לאחר נדרש מכון וקבעו כי שאלת נחיצות המכון תלוי בנסיבות המקרה.

גם במקרה שלפניו העיד הבוחן, כי גם לו לא היה מכון, יכול היה הנאשם להבחן במנוחה באמצעותו לרשותו.

על השאלה אםיתי ידרש מכון ניתן ללמידה מהמחנים אשר נקבעו בעניין **חדירה** ובתוכם יש לשקל את הזמן ומקום האירוע, סוג הרכב, שאלת שדה הראיה ופרמטרים נוספים.

כבר הש' ביסיקי בעניין **חדריה ציון**, בעמ' 313 שם: " **כשלעצמו היתי נמנע מלקבוע עקרונות ישימים לגבי סוג מסוים של כלי רכב או לגבי מקומות ספציפיים**, מכיון שהוא מרכיבת מגורמים שונים שיש לקחתם בחשבון, בין היתר כМОון (ואולי בראש וראשונה) סוג הרכב וגדלו של השטח המת. האם במקום שומם או מאוכלס המדובר, **הצפויות לתנועה ולשינויים מבחינת המקובל בשעה המסויימת**, האמורים האחרים הייעילים שניתן לנוקוט ושיקולים דומים, אשר מכלולם יכול **יש** בהם לספק את התשובה **לקיום החובה על-פי התקנה הנ"ל**".

במקרה שלפניו הנאשם טען כי טעה לסביר כי גיסו אשר אמר היה לשמש כМОון ואשר עמד בחלוקת הקדמי של המשאית אכן כיוון אותו ואולם בסופו של דבר אמר בחר הנאשם בכתב האישום המתוון ולפיו הוא לא הסטייע בМОון שעמד בחלוקת האחורי של המשאית.

בע"פ (ת"א) 40315/04 **חימס נ' פרקליטות מחוז ת"א - פלילי**, קבע כב' השופט CABOB: "אין לאמר במקרה זה שעמם הנסיעה לאחור לצורך יציאה מהחניית הבית, לעבר אותו שביל, ללא מכוון, יש בה משום נהיגה בחוסר זהירות, כפי שאין לומר שככל נסעה לאחור ללא מכוון היא נהיגה חסרת זהירות, ועל בית המשפט לבדוק כל מקרה ומקרה על פי נסיבותיו, תנאי הדרך שלו, מידת הסיכון הנוצרת מעצם נהיגה לאחור ללא מכוון, אם בכלל נוצר סיכון שכזה".

וכן ראו עפ"ת (מרכז) 12-11-42557 **יעקב בן יהיאל ניסים נ' מדינת ישראל**, אף שם חזר בית המשפט המחויז על שנקבע כי לא כל נסעה לאחור מחייבת הסטייעות בМОון.

במקרה שלפני אין חולק כי עמדו לרשותו של הנאשם אמורים אחרים הותקנו במשאית ונעודו לסייע לו בעת נסעה לאחור. כך באשר למראות הצדיות וכן באשר למצלמת הוידאו אשר تعدה את הנעשה בחלוקת האחורי של המשאית.

יחד עם זאת, שkeitת כלל המבחנים אשר נקבעו בעניין **חדריה** וכן שkeitת ארוע התאונה ומיומו וkeitת מידת הסיכון הקימת בעצם הנסעה לאחור ללא מכוון, מלבד כי ראוי היה לו לנאים להסטייע בМОון אחריו.

לצד קביעה זו אצין, כי אין אפשרות בסקולול הנתונים שבאו לפני לקבוע כי אי הסטייעות של הנאשם בМОון הובילה בהכרח לתוכאה האימה שארעה או להיפך, כשלונכת הודאת הנאשם ונטילת אחריות אני נדרשת לקביעה זו.

זכור, שני הצדדים תמימי דעתם, כי לאחר תיקון כתוב האישום - לא ניתן עוד ליחס לנאים רשלנות ברף גבוה יותר, כפי שניתן היה לייחס לו - לו היה מושפע בעבודות כתוב האישום המקורי ואולם המאשימה אוחזת בדעה כי גם לאחר תיקון רשלנות הנאשם גבואה היא, לאור נסיעתו לאחור בנגדו לכיוון התנועה ובשים לב לעצירתו רק לאחר משמע עיקותיהם של עובי או רוח.

אין בנסיבות אלה לטעמי ולאור החסרים הקימיים בתשתית הראיתית כדי להביא להעלאת רף הרשלנות.

יש להוסיף גם, כי חurf אחוריותו שאינה שנייה בחלוקת של הנאשם, הרוי יש להביא בחשבון את התנהלותה, כחרף קיומו של זמזם מתריע אשר החל לפעול לפני החלטה המשאית נסעת לאחור, חurf תנאי השטח וחurf בולטותה של המשאית, מצאה מותה תחת גלגלי המשאית, ומנגד, יש לשקל כי למרבה הצער יתכן כי היא כפשוטו מעדה, החילקה וממצאה את מותה תחת גלגלי המשאית. כך או כך מדובר במקרה מצער ומיותר.

לאור מארגן הריאות שבא לפניהם בוחן עדות הבודק לאחריה תוקן כתוב האישום לקולא באורך ממשמעותי ובHUDER ממצאים ברורים ביחס לאופן התרחשויות התאונה, בסיסד הנתונים החלקי שהובא לפניהם, כמו גם בהעדר ממצאים וודאים ביחס לאופן הגעתה של המנוחה ולהילוכה, ולאור כלל הפרמטרים אשר נסקרו מעלה ולאחר ששלkteti אף את העובדה כי הנאשם לא הסתייע בסופו של יומם במקוון אחורי ומנגד את קביעת הבודק כי הנאשם יכול היה להביחן גם בהעדרו, אני קובעת את דרגת הרשלנות של הנאשם כתואמת רף שהינו ביןוני.

אצין, כי למרבה הצער, עדים רלבנטיים אשר נჩחו במועד התאונה- לא נגבתה עדותם (ועיקר התיחסותי הינה לאוთה גב' עם הכלבים) וכיול והיתה עדותם שופכת אור על אירוע התאונה ועל רף הרשלנות ואף זאת יש לשקל.

עתה ולאחר שקבעתי כי זהו רף הרשלנות, אפנה לקביעת מתחם העונש ההולם את נסיבותיו הספציפיות של הנאשם שלפני, זאת בהיות העונשה אינדיבידואלית.

מתחם העונש ההולם;

העיקרון המנחה בעת גזירת העונש, הינו עקרון ההלימה, לפיו צריך להתקיים יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו, מידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל על הנאשם.

בהתאם לעקרון זה, על בית המשפט לקבוע מהו מתחם העונש ההולם למעשה העבירה אשר בוצע ולצורך כך, על בית המשפט להתחשב בערך החברתי אשר נפגע בביצוע העבירה, במידה הפגיעה בערך זה, במידיניות העונשה הנהוגה, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ובתוך המתחם להתחשב גם בנסיבות שאין קשורות בביצוע העבירה.

הערך החברתי אשר נפגע במקרה שלפני הינו ערך קדושת החיים, כשחיה של המנוחה ***** ז"ל - קופחו. כך גם נפגע בטחון עוברי הדרך.

על מדיניות העונשה הנהוגה ניתן ללמידה מהוראות החוק אשר הובאו מעלה וכן מסופת פסיקה אליה הפנו הצדדים שנייהם, כשהמאמינה הפניטה לפסיקה ממנה בקשה ללמידה כי העונש ההולם הינו אסור בפועל בעוד הגנה הפניטה לפסיקה ממנה בקשה ללמידה כי העונש ההולם הינו אסור בעבודות שירות ואגב כך הפניטה למקרים בהם לאחר הרשעה בעבירה של גרים מות ברשលנות תוך נסיעה לאחר נגזרו עונשי אסור בעבודות שירות.

ראוי להידרש לדברי כב' השופט הנדל בעניין אלמוג, שם "הצורך להחמיר בעונש בגין עבירות גרים תאונת דרכים קטלנית ברשלנות כמוובן איננו פוטר את בית- המשפט מלבחון את המקרה הקונקרטי בצורה מידית. נהפוך הוא בדיקה מזו תביא להקללה מסוימת בענישה בתיק אחד ולהחמרה מסוימת בתיק אחר".

וראו גם בע"פ 13/1323 רך חסן נ' מדינת ישראל (מיום 13.5.13) שם קבע בית המשפט העליון, מפי כב' השופטת עדנה ארבל (בדימוס), כי יש להבחן בין מתחם העונש ההולם לבין טווח הענישה הנהוג:

"...". עוד אבקש לחדר בהקשר זה כי אין לטעות ולזהות בין מתחם העונש ההולם לבין טווח הענישה הנהוג. מדובר ב"יצורים" שונים. מתחם העונש ההולם מגלם, כאמור, הכרעה ערכית המבוססת על שיקולים שונים, כאשר מדיניות הענישה הנהוג בעבירה הנדונה הוא רק אחד מהם. טווח הענישה הנהוג בפסקה, לעומת זאת, הוא נתון אמפיר-עובדתי, המורכב מהעונשים המקובלים בגין עבירה מסוימת בדיון הנהוג. היעדר החפיפה בין השניים עולה במפורש גם מדברי ההסבר להצעת החוק, שהפכה לימים לתיקון 113...ובניסיון שלא להיסחף יתר על המידה לדקדוקי עניות, אוסיף כי דיהוי מתחם העונש ההולם עם טווח הענישה המקובל (כיום) הוא שגוי גם מאחר שהוא אפשר הכנסת שיקולים שאינם קשורים בבחירה העבירה תוך השלב הראשון (של קביעת מתחם העונש), שאמור על-פי תיקון 113 להיות "נק" משיקולים אלה....על כל פנים, פועל יוצאת מהשוני בין מתחם העונש לבין טווח הענישה המקובל הוא, שמתחם העונש אינו משמש כ"تعريف ענישה קבוע" שאומו יש להחיל בצורה אוטומטית בכל המקרים העתידיים".

בהתאם להלכה זו, אין לקבוע באופן אוטומטי וגורף בכל מקרה ומקרה, כי מתחם העונש ההולם את העבירה שנעבירה, של גרים מות ברשלנות- מחייב מסר בפועל לאחר סורג ובריח ואיןאפשר ריצוי מסר בעבודות שירות, כ舍כל מקרה יש לבחון לגופו, בהיות הענישה ענישה אינדיבידואלית.

גם בעניין **תקאתקה** קבע בית המשפט העליון הנכבד, כי: "עקרון אחידות הענישה, העומד בסיס השגת המבוקש על מידת עונשו, איננו השיקול היחיד המנחה את בתי המשפט בגזרת הדיון. לעניין זה, כבר נפסק בבית משפט זה, כי: "עקרון אחידות הענישה איננו כלל הכרעה סופי ומוחלט, מין 'סרגל מכני' שממנו אין לסתות ... אין לבצע פועלות 'העתק-הדקק' מנאשם בתיק אחד לנאים בתיק אחר רק בשם עיקנון אחידות הענישה. שומה על בית המשפט לשקל היטב את הנטיות המיחודות של כל נאשם ונאשם, על מנת לחזור לענישה ההולמת את העבירה על פי אמות המידה המקובלות במשפטנו"

וראו גם רע"פ 12/4095 אסולי נגד מדינת ישראל וכן רע"פ 548/05 מאירה לוין נ' מדינת ישראל, שם קבע בית המשפט העליון הנכבד, כי "המציאות מלמדת, כי פעמים רבות, התרשלות רגעית או אי תשומת-לב עשויים להסתיים באסון כבד ביותר. במקרים שכאלו, חרף העובדה, כי ניתן לבסס בהם הרשות בעבירה של גרם מות ברשלנות, עשוי בהמ"ש, נסיבות חריגות ומיעוזות ביותר, להימנע מהשתתת עונש מסר בפועל, ולהסתפק בעונש של פסילת רשות זמן ארוך ומסר לריצוי בעבודות שירות".

על נסיבות ביצוע העבירה למדתי מכתב האישום המתוון ומהראיות שבאו לפני, לאורן קבעתי את דרגת הרשלנות לרשותה בגין.

ובהתחשב בכל אלה ולאחר שקלתني את כלל השיקולים הנדרשים בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, אני קובעת כי מתחם העונש ההולם את העבירה שנעבירה ברף הרשלנות אותו קבעתי, נع בין מסר לשישה חודשים אשר יכול וירוצה בעבודות שירות ועד ל- 12 חודשים מסר בפועל, פסילת רישיון נהיגה לתקופה שלא תפחית משש שנים (זאת מעבר לפסילת המינימום לצד עבירה זו) ועד לעשר שנים פסילה, כל זאת לצד עונשים נוספים.

עתה, יש לשקל בثان המתחם נסיבות שאין קשרו ביצוע העבירה -

במסגרת זו שקלתני את הפגיעה של העונש בנאש ובמשפחתו, את הנזקים שנגרמו לנאש מביצוע העבירה ומהרשעתו, את נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו, את השתלבות הנאשם בהליך טיפול תוך שיתוף פעולה עם שירות המבחן ועם גורמי הטיפול, את התנהגוות החיובית של הנאשם המתבטאת בגלויו הרשעות תעבורתי שאינו מכבד, את העדר עבר פלילי, את חלוף הזמן מעת ביצוע העבירה, את רקעו ונסיבותיו האישיות הקשות של הנאשם ואת האובדן אותו חווה וחוויתה משפחתו לאור מותם של קרובי משפחה בשל תאונות דרכיהם.

לאחר שקלתني כל אלה וכן את כלל השיקולים הנדרשים בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין וכן לאחר שבחנתי את המלצות השירות המבחן למוגרים ואת חוות דעת הממונה על עבודות השירות ואיזנתי בין רכיבי העונשה, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. **קנס בסך 1,800 ש"ח או 18 ימי מסר תמורתם.** הקנס ישולם עד ולא יותר מיום 20/11/2017. הנאשם יפנה למזכירות בית המשפט לשם קבלת שובר/ים תשלום.

ב. **הנני פוסלת את הנאשם מלקביל או מלחזיק רישיון נהיגה למשך 10 שנים** אשר ימננו מיום 04/12/2014 ללא צורך בהפקדה. לא מצאתי כי יש מקום לסוג הפסילה לנוכח הזמן שנותר לסיומה וכן לנוכח מהות הסיווג שנתקבך.

المذكرات تنفيذ לנאש אישור הפקדה מיום 04/12/2014.

ג. **הנני פוסלת את הנאשם מלקביל או מלחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 10 חודשים,** וזאת על תנאי למשך 3 שנים.

. ד. **אני דנה את הנאשם למאסר למשך 6 חודשים לריצוי בעבודות שירות.**

ה הנאשם יתיצב לתחילה ריצוי העונש ביום 08/08/2017 בשעה 08:00 ביחידת עבודות השירות מפקדת מחוז מרכז ברמלה וירצה את העונש במרכז يوم לkish במרכז הרפואי תה"ש ברמת-גן, במשך חמישה ימים בשבוע 8.5 שעות עבודה יומיות.

. ה. **אני דנה את הנאשם למאסר למשך 6 חודשים, וזאת על תנאי למשך 3 שנים, וה坦אי הוא שלא יורשע בעבירה של גרימת מוות ברשלנות זאת בניגוד לסעיף 304 לחוק העונשין בקשר עם סעיף 64 לפיקודת התעבורה.**

. ג. **ניתן צו מבבחן למשך שנה מהיום,** זאת בהתאם למסקירות שירות המבחן מיום 17.1.2017, במסגרתו ישתתף הנאשם בקבוצה טיפולית ובשיחות פרטניות.

פיזי הכספי - לא מצאתי כי במקרה זה מתאפשרה פסיקת פיזי כספי למשפחת המנוחה. לא ברור די הצורך מי הם היחידים המנוחה. לאור מטרת הפיזי ומהות ההליך אמנע מהטלת פיזי, זאת מבליל להקל ראש בסבל המשפחה אשר וודאי מבכה את לכתחה של המנוחה בטרם עת.

המציאות תשלח עותק מפורטוקול הדיון אל שירות המבחן ואל הממונה על עבודות השירות.

זכות ערעור בתוך 45 ימים לבית המשפט המחוזי בתל-אביב.

ניתן היום, 23 ביולי, 2017